

FAMILIESCHOON

Anno LXIII nr. 83(NR) 1/2023
Driemaandelijks: maart, april, mei 2023
Afgiftekantoor 9550 Herzele

Zaterdag 25 maart 2023 in het Paradijs – Houtmarkt 4 in Hoegaarden*

Om 14h Vergadering van de hoofdraad van de Confrérie

Om 15h Aangepaste PowerPoint over de Palmprocessie en de Confrérie in de tweede helft van de 18e eeuw.

Gevolgd door een wandeling langs de traditionele omgang.

***Iedere geïnteresseerde is welkom in de Paradijshoeve vanaf 15h, maar deelname moet bevestigd worden per e-mail: dodionm@hotmail.com ten laatste op 20 maart.**

Sfeerbeelden van de vergadering van 14 januari 2023

De hoofddecken Jean Sweerts aan de vleugel

Wasily aan de PowerPoint

Organigram

Confrérie der V Notabele Geslachten van Hoegaarden
Confrérie des V Lignages de Hoegaarden
Stichting — Fondation 09-12-1741

Servais Sweerts x Angeline Sweerts (De Zwarte Merel / Le Merle Noir 1768)
Hubert Sweerts x Barbe Van Osmael (Het Groene Klaverblad / Le Trèfle Vert 1776)
Deken: Jean Sweerts Oude Godstraat 110 2650 Edegem

Charles Van Nerum x Barbe Sweerts (De Gulden Lelie / Le Lys d'Or 1778)
Deken: Monique Van Nerum Oudstrijdersstraat 13 3320 Hoegaarden

Henri Hoebancx x Anne Sweerts (Het Zilveren Zwaard / Le Glaive d'Argent 1772)
Henri Struys x Elisabeth Sweerts (De Zilveren Struisvogel/L'Autruche d'Argent 1780)
Deken: vacant

Hoofddeken van de Confrérie: Jean Sweerts Oude Godstraat 110 2650 Edegem

Hoofd-eredeken: Not. Marc Honorez Leuvensesteen 32 3300 Tienen
Bijzittend eredeken: Not. Marc Van Nerum Leliestraat 20 3930 Hamont-Achel
Mombaarvader: Filip Hacour Lemmensberg 1 3000 Leuven

Ereraad —Conseil d'honneur

Mr. J.M. Lowet-Oury (+), Président d'honneur et Administrateur délégué 'Raffinerie et Sucrierie du Grand-Pont'
Dhr. L. Borremans (+), Ere-Ambassadeur van Z.M. de Koning der Belgen
Dhr. G. Puttevils(+), Ere-Ambassadeur van Z.M. de Koning der Belgen
Dhr. Baron Charles Roberti de Winghe (+), Ere-Notaris
Z.E.H. J. Vandervelpen (+), oud-deken van de gewezen dekenij Hoegaarden

Beschermraad—Comité de patronage

College van Burgemeester en Schepenen van Hoegaarden

De vergaderingen gaan door in de Paradijshoeve, Houtmarkt 4 3320 Hoegaarden
Salle de réunion de la confrérie: Ferme du Paradis, Houtmarkt 4 3320 Hoegaarden

Lidmaatschap/ cotisation annuelle (20 euro/jaar) : BE63 3300 5449 0008

IBAN: BE63330054490008

Bic code: BBRUBEBB

Steunend lid en buitenland: 35 euro

Erelid: 50 euro

Trimestrieel tijdschrift/Edition trimestrielle : Familieschoon (1960-)

Redactie—Rédaction

Maurice Dodion – Lelielaan 34 – 3191 Hever – Tel. (015) 61 43 24 en Wasily Pedjko

E-mail: dodionm@hotmail.com

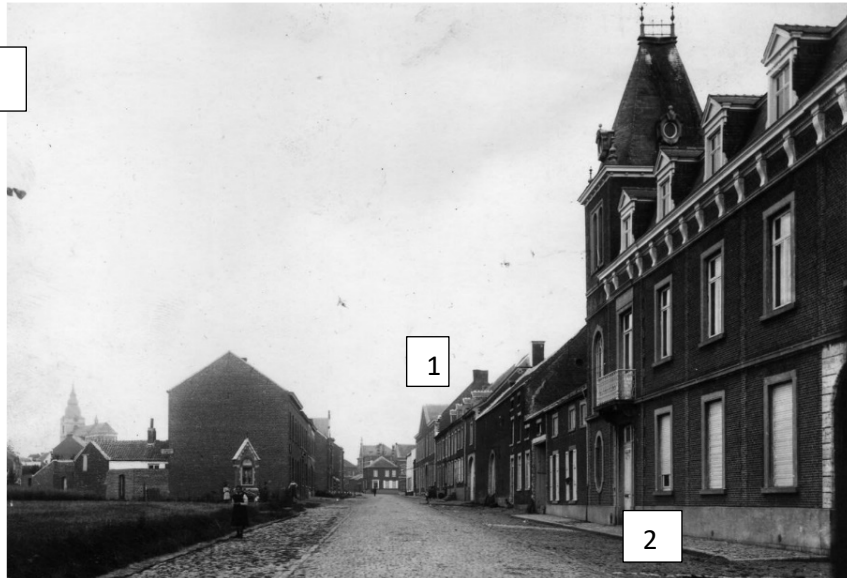
pedjko@hotmail.com

1872

**Art. 389 Henri Van Nerum, kleinzoon van Carolus en Barbe Sweerts
Marie Van Autgaerden, dochter van Jean Baptiste Van Autgaerden
en het *Withuis* en nog veel meer.**

(Maurice Dodion en Wasily Pedjko, vertaling Carine Puttevils.)

Ca. 1905

1873

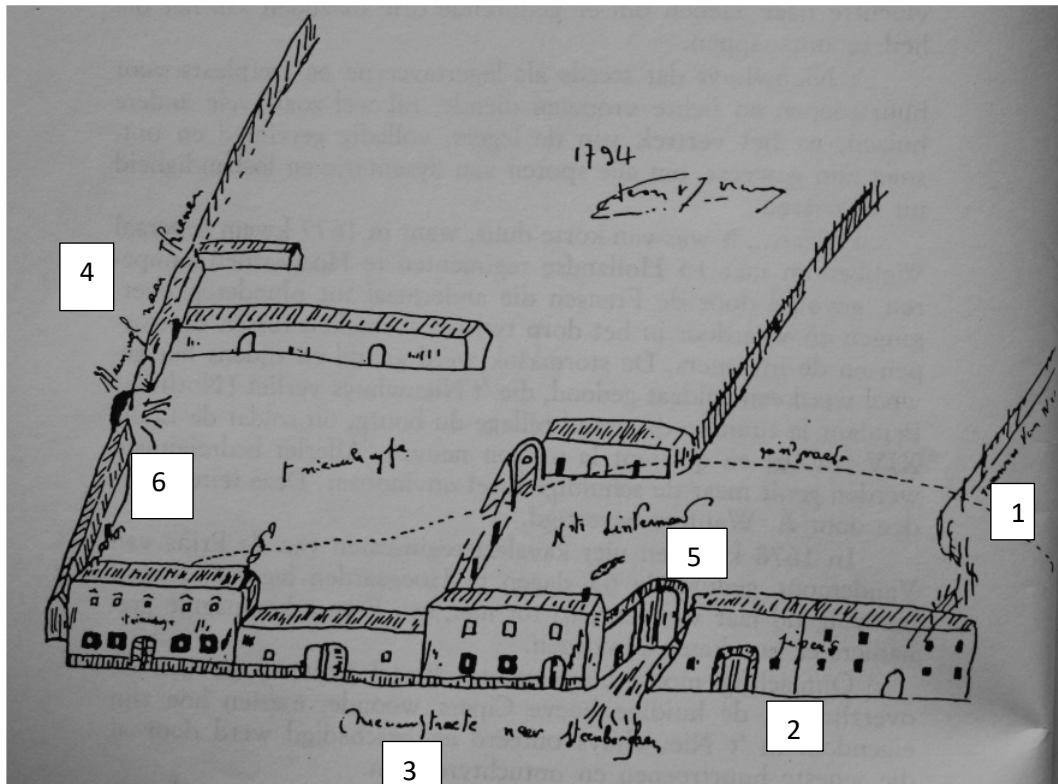
2009

1 = Withuis (2^e helft 18^e eeuw)

2= Villa Van Autgaerden (19^e eeuw)

À propos de Henri Van Nerum, petit-fils de Carolus et Barbe Sweerts,
de Marie Van Autgaerden, fille de Jean Baptiste Van Autgaerden,
de la maison 'het Withuis'/'la Maison Blanche et de bien d'autres questions!

Plan van 't Nieuwhuys opgemaakt in 1794 door Jean/Jan/Joannes Van Nerum, notaris en landbouwer-brouwer, zoon van Carlo/Carolus Van Nerum en Barbe Sweerts.
De stippellijn geeft het tracé weer van de geheime uitgang en vluchtweg/onderaardse gang die vertrok uit de kelders van 't Nieuwhuys en uiteindelijk uitkwam in het 'Withuis' van Joannes Van Nerum.

- 1 Grens van het domein (waarop het 'Withuis') van Joannes Van Nerum/'la
- 2 Weduwe Mattheus Cipers/Sipers.
- 3 Nieuwstraete (nu E. Ourystraat) naer Steenberghen (wijk over de Grote Brug met de molen).
- 4 Steenweg naer Thienen (Tiensestraat).
- 5 Notaris Henri Lintermans x Barbara Van Nerum, dochter van Franciscus.
- 6 't Nieuwhuys : huidige nr. 2 herberg, nr. 4 woning, nrs 6-8-10 pachthof.
Bij verdeling ca. 1785: Jacobus Van Nerum nrs 2-4; Joannes nrs 6-8 en Franciscus nr. 10
Nrs 2-4 vanaf 1794 bewoond door Henri Dewaelheyns x Barbara Van Nerum, dochter van Jacobus; het deel van Joannes hielden ze in pacht.

Plan de 't Nieuwhuys établi en 1794 par Jean/Jan/Joannes Van Nerum, notaire et fermier-brasseur, fils de Carlo/Carolus Van Nerum et Barbe Sweerts.

La ligne en pointillé indique le tracé du passage secret et issue de secours/passage souterrain depuis les caves de 't Nieuwhuys jusqu'à la "Withuis" de Joannes Van Nerum.

- 1 Les limites du domaine (qui abrite la "Withuis") de Joannes Van Nerum.
- 2 Veuve de Mattheus Cipers/Sipers.
- 3 Nieuwstraete (E. Ourystraat aujourd'hui) vers Steenberghen (quartier situé de l'autre côté du Grand Pont avec moulin).
- 4 Chaussée vers Thienen (Tiensestraat).

- 5 *Notaire Henri Lintermans x Barbara Van Nerum, fille de Franciscus.*
- 6 *'t Nieuwhuys : auberge actuelle au n° 2, habitation au n° 4, fermage aux n°s 6-8-10.*
Lors du partage vers 1785, la répartition fut la suivante: Jacobus Van Nerum n°s 2-4 ; Joannes n°s 6-8 et Franciscus n° 10.
A partir de 1794, les n°s 2-4 sont occupés par Henri Dewaelheyns x Barbara Van Nerum, fille de Jacobus ; ils étaient locataires de la partie de Joannes.

Introduction

Concernant l'histoire de la famille Loriers – branche issue de Laar (une section de Landen depuis 1971) - la 'Withuis' est mentionnée dans la dernière édition d'Alpaidis. Il s'agit d'une ancienne ferme en carré construite dans la seconde moitié du 18e siècle sur ce qui était alors la Nieuwstraat (aujourd'hui E. Ourystraat). Au 19e siècle, des descendants de cette famille Loriers se sont installés à Hoegaarden en qualité de brasseurs-distillateurs de genièvre, après une étape à Outgaarden (Autchard). Le premier de ces Loriers à s'installer à Hoegaarden fut Charles-Emmanuel (Wommersom 1798-Hoeg. 09.05.1881). Il acquiert le "Cruysblock" et plus tard la 'Withuis'.

Une généalogie de la famille Loriers¹ a été publiée en 1983 et les activités de brassage et de distillation à Hoegaarden sont amplement détaillées dans Alpaidis à partir du numéro 229². Le bâtisseur et les premiers occupants de la 'Withuis' étaient des Van Nerum, et son résident le plus célèbre fut le docteur Henri Van Nerum, fils de Joannes, petit-fils de Carolus Van Nerum x Barbe Sweerts !

1875

La Withuis a été construite dans la seconde moitié du 18e siècle sur la 'Nieuwstraat' et à partir du prochain numéro nous évoquerons successivement :

- 1. Les liens familiaux des Van Nerum – la Confrérie des V nobles lignages - Hoegaarden en tant que communauté.*
- 2. L'histoire mouvementée sous la période française (1795-1815).*
- 3. Le docteur-bourgmestre Henri Van Nerum (Hoeg. 1761-1844) lequel était également exploitant agricole et brasseur.*
- 4. En 1830, le Dr Henri Van Nerum, alors âgé de soixante-neuf ans, épouse sa nièce Marie Van Autgaerden (Hoeg. 1782-1869), âgée elle de quarante-sept ans.*
- 5. La ferme Van Autgaerden et l'imbroglio concernant le Dr Jean-Baptiste Van Nerum (Hoeg. 1808-1882).*
- 6. Folklore familial ou politique villageoise : le curé Jacobus Sweerts (Hoeg. 1769-1841) et les V nobles lignages s'opposent au vicaire et à Marie Van Autgaerden.*
- 7. La "Withuis" est acquise par Charles-Emmanuel Loriers du "Cruysblock" ; il la complète par une distillerie (seconde moitié du 19e siècle).*
- 8. Au 20e siècle, la "Withuis" fait régulièrement l'objet d'aménagements ; la ferme en carré disparaît complètement bien que la façade soit largement préservée.*
- 9. Examen approfondi de la généalogie des Loriers.*

¹ Jean-Michel Pardon et Hubert Van Nerum, *Mémorial de la famille Loriers*, Bruxelles, 1983, 140 p.

² Alpaidis LVIII (2022), n° 229 ; LIX (2023), le n° 230 traite principalement de Charles-Emmanuel, du Cruysblock et de la Withuis.

Inleiding

In het recentste nummer van *Alpaidis* wordt in het kader van de geschiedenis van de familie Loriers-tak uit Laar (sinds 1971 deelgemeente van Landen) geschreven over het 'Withuis', eertijds vierkantshoeve gebouwd in de tweede helft van de 18^e eeuw op de toenmalige Nieuwstraat (nu E. Ourystraat). In de 19^e eeuw zijn telgen van die familie Loriers zich als brouwer-jeneverstoker komen vestigen in Hoegaarden na een tussenstop in Outgaarden. De eerste van deze Loriers die ook daadwerkelijk in Hoegaarden komt wonen is Charles-Emmanuel (Wommersom 1798-Hoeg. 09.05.1881). Hij werd eigenaar van de 'Cruysblock' en later van het 'Withuis'.

Over de familie Loriers³ verscheen een genealogie in 1983 en over hun brouw- en stokerijactiviteiten in Hoegaarden wordt uitvoerig ingezoomd in *Alpaidis* vanaf nummer 229⁴.

De bouwheer en de eerste bewoners van het *Withuis* waren Van Nerums en de meest bekende bewoner was dokter Henri Van Nerum, zoon van Joannes, kleinzoon van Carolus Van Nerum x Barbe Sweerts!

1876

Het Withuis werd gebouwd in de tweede helft van de 18e eeuw op de 'Nieuwstraat' en vanaf volgend nummer behandelen we achtereenvolgens:

1. De verwantschappen Van Nerum – Confrérie der V Geslachten – Hoegaarden als gemeenschap.
2. Bewogen geschiedenis tijdens de Franse periode (1795-1815).
3. Dokter burgemeester Henri Van Nerum (Hoeg. 1761-1844) was ook nog landbouwer en brouwer. landbouwbedrijf en bierbrouwerij.
4. Dokter Henri Van Nerum huwt in 1830, op de leeftijd van negenenzeestig jaar, met zijn zevenenveertigjarige nicht Marie Van Outgaerden (Hoeg. 1782-1869).
5. De hoeve Van Outgaerden en de perikelen met Dokter Jean-Baptiste Van Nerum (Hoeg. 1808-1882).
6. Is dat nu familiefolklore of dorpspolitiek: Pastoor Jacobus Sweerts (Hoeg. 1769-1841) en de V Geslachten versus de onderpastoor en Marie Van Outgaerden.
7. Het 'Withuis' komt in bezit van Charles Emmanuel Loriers uit de 'Cruysblock' en wordt aangevuld met een alcoholstokerij (tweede helft van de 19^e eeuw).
8. In de 20^e eeuw werd het 'Withuis' regelmatig herbouwd en de vierkantshoeve volledig verdwenen, maar is de gevel nog grotendeels intact.
9. De genealogie Loriers grondig bekeken.

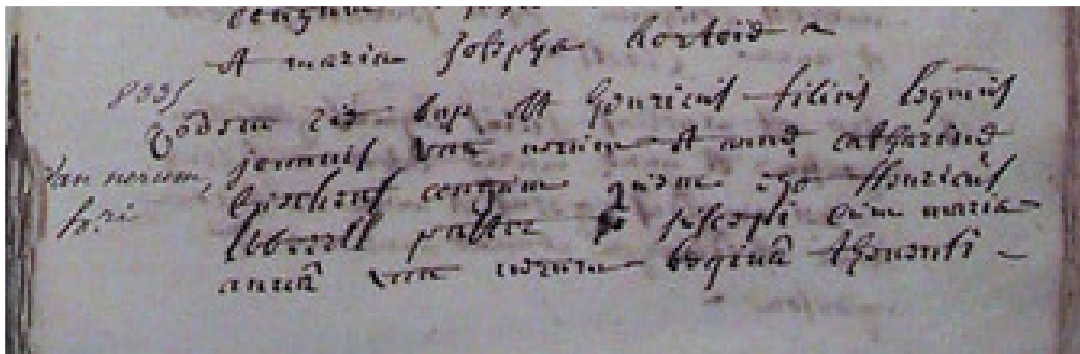
In dit nummer geven we een inleiding op de figuur van dokter Henri Van Nerum en zijn late huwelijk met niet zo maar een 'Van Outgaerden'.

Dans la présente édition, nous vous présentons le personnage – le docteur Henri Van Nerum - et nous relatons son mariage sur le tard avec une "Van Outgaerden" mais pas n'importe laquelle.

³ Jean-Michel Pardon et Hubert Van Nerum, *Mémorial de la famille Loriers*, Brussel, 1983, 140 p.

⁴ *Alpaidis* LVIII (2022), nr. 229 ; LIX (2023), nr. 230 gaat hoofdzakelijk over Charles-Emmanuel op de *Cruysblock* en in het *Withuis*.

Dokter Henri Van Nerum (Hoeg. 1769-1844) werd in Hoegaarden geboren als tweede kind en eerste zoon van Joannes Van Nerum, 29 jaar en Catherine Bueckens, 24 jaar. Hij werd gedoopt op 16 oktober 1769 en kreeg zijn grootoom pastoor-deken Henricus Sweerts als peter en zijn tante begijn Marie Anne Van Nerum (*zie kader*) als meter.

1877

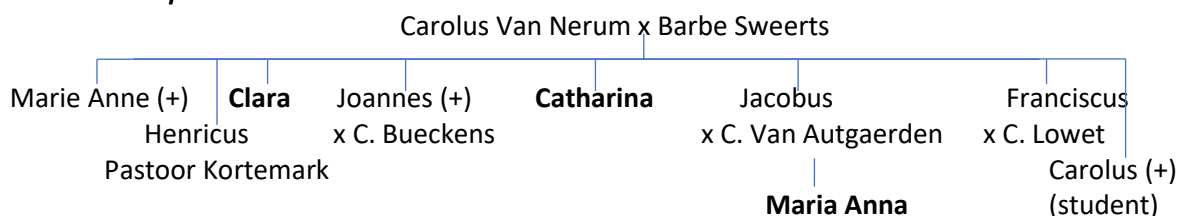
(PRHoeg., Dopen, p. 776r., nr. 8335)

'Eodem die baptizatus est Henricus filius leg(iti)mus Joannis Van Nerum et Annae Catharinae Bueckens con(iu)gum quome ego Henricus Sweerts pastor et suscepi cum Maria Annam Van Nerum begina Thenensi.' – Op dezelfde dag⁵ is Henricus, wettige zoon van Joannes Van Nerum en Anna Catharina Bueckens, echtgenoten gedoopt, waarbij ik, Henricus Sweerts, de pastoor en Maria Anna, begijn in Tienen de doopheffers (*peter en meter*) zijn geweest.

De broers Joannes, Jacobus en Franciscus Van Nerum waren onderling overeengekomen dat hun eerstgeboren zoon een geestelijke tot peter zou krijgen. Deze traditie werd ingezet door pastoor Henricus Sweerts. Ook begijn Marie Anne Van Nerum, ofschoon ze blind was schijnt speciaal aan het meterschap gehouden te hebben.

Maria Anna Van Nerum (Hoeg. 01.03.1725-Tienen 22.06.1804), begijn te Tienen. Zij werd op 21 juni 1753 tijdens instortingen in de kerk onder de zondagse hoogmis zo ernstig aan het hoofd gewond dat ze voor de rest van haar leven blind was. Ze legde er zich niet bij neer want in 1796 zal ze met haar broer naar Antwerpen gaan om een dokter te raadplegen. Ze werd begijn in het begijnhof te Tienen en bleef na de afschaffing ervan in Tienen wonen. Vooraleer ze er op 22 juni 1804 overleed had ze in december 1802 haar testament gemaakt voor notaris Cornelius Ferdiandus Aspeculo uit Neerliner: *'Gesond van lichaem, gaende en staende, haer verstand, memorie ende sinnen over alles wel magtig ende gebruyckende'* liet zij haar laatste wilsbeschikkingen neerschrijven. Zij ondertekende met een kruisje na verklaard te hebben door haar blindheid niet meer te kunnen schrijven. Haar erfgenamen waren haar zussen Catherine (gewezen geestelijke in de abdij 's Hertogendael te Hamme-Mille en Clara, gewezen geestelijke in het Wittevrouwenklooster te Tienen en haar petekind Maria Anna Van Nerum, gewezen geestelijke in het Cabbeekklooster te Tienen.

Verwantschap:

⁵ Er werden drie kindjes gedoopt op 16 oktober 1761 in de parochiekerk van Hoegaarden

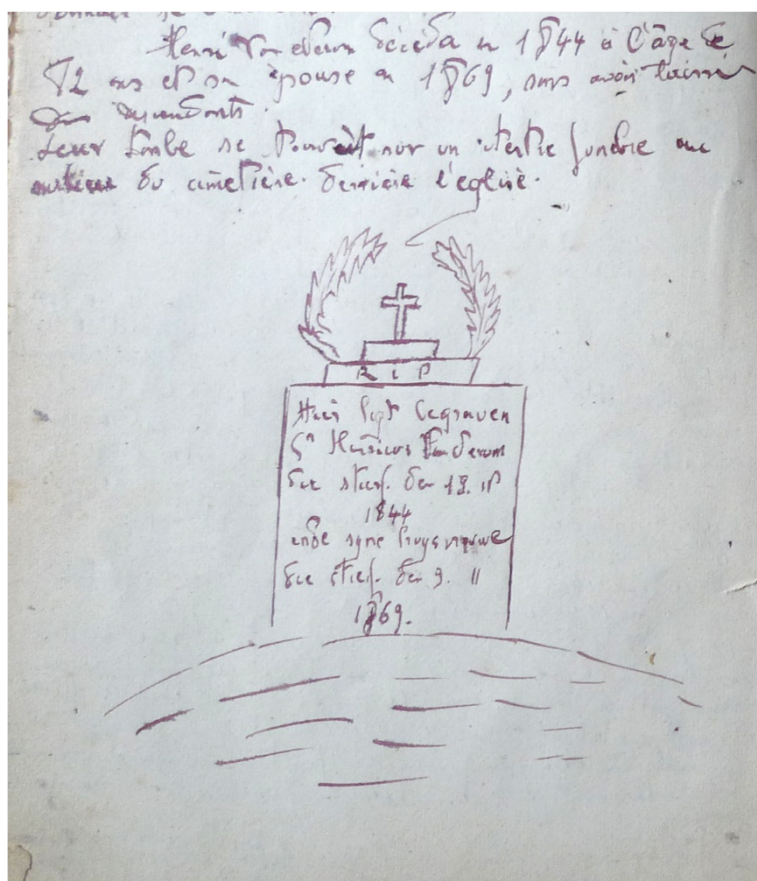
Persoonsbeschrijving: volgens een *vrijgeleide* van ca. 1790⁶ is hij een energiek man, 5 voet en een halve duim groot, met kastanjekeurig haar, grijze ogen, een redelijk grote neus, mond in verhouding, ronde kin, middelmatig voorhoofd, met een eerder mager gezicht.

Henri Van Nerum huwde te Hoegaarden op 23 juni 1830 (akte 11) op 69-jarige leeftijd met zijn 47-jarige nicht Anne Marie Van Autgaerden, dochter van de revolutionaire burgemeester Jean Baptiste van Autgaerden en Clara Bueckens.

Uit de overleveringsverhalen komt een geldhuwelijk naar voren. Een berekening gemaakt door de familie van Autgaerden om hun fortuin aan te dikken. Maar dat komt niet tot uiting als we de huwelijksakte lezen en kijken naar de getuigen bij dit huwelijk.

Maar even opvallend is het feit dat Henri pas getrouwd is na het overlijden van zijn ouders, zusters en broer. Voelde hij zich toen plots eenzaam, of was hij afgeremd door ...? Ook hij had geen nauwe verwantschapsband met de getuigen bij dit huwelijk

Als we de getuigen bij dit huwelijk op een rijtje zetten krijgen we: François Lodewijckx (35 jaar, gemeentesecretaris), Henri en Jozef Lintermans (28 en 25 jaar, bedienden op het gemeentehuis) en Jean Haumont (32 jaar, winkelier op het Gemeenteplein). Geen enkele van de getuigen was een nauwe bloedverwant! Wij zijn geneigd te denken dat geen van de twee families happig was op dit huwelijk.

Kinderloos overlijdt Henri Van Nerum op 19 april 1844 om 9 uur 's morgens (akte 48). Marie Van Autgaerden sterft op 9 februari 1869 om 3 uur in de namiddag. Zij wordt bijgelegd in de grafkelder van haar echtgenoot op vrijdag 12 februari.

Het graf, in het midden van het oude kerkhof (rond de kerk), bestond uit een grafheuvel waarop een prachtige rechtstaande steen, bovenaan versierd met een kruis en langs weerszijden omgeven door een palmtak. Op de steen stond: '*Hier ligt begraven Sr Henri Van Nerum die stierf den 19 IV 1844 ende sijne huysvrouw die stierf den 9 II 1869*'.⁷

Hier ligt begraven Sr (Sieur) Henricus Van Nerum die stierf den 19. IV.1844 ende sijne huysvrouw die stierf den 9. II.1869.

⁶RAL, Schepenakten/Hoeg. reg. 4214 nr. 368.

⁷ Tekst en afbeelding uit Elisabeth Van Nerum, Extraits des mémoires sur la famille Van Nerum de Hougaerde, 1874.

Henri studeert aan de Leuvense universiteit en wordt er licentiaat in de geneeskunde. Van 1767 tot 1780 geniet hij van de studiebeurs Peeters om middelbare school en universitaire studies te voltooien. Hij vestigt zich als geneesheer te Hoegaarden. Het prachtige huis in de Nieuwstraat is tussen 1785 en 1790 opgetrokken door de ouders om er hun zoon te installeren als dokter. Na de dood van zijn vader Joannes in 1797, zet hij er ook de brouwerij en landbouwactiviteiten verder.

Samen met zijn kozijn **apotheker Petrus Evrard** is hij in juni 1815, na de slag van Waterloo uit nieuwsgierigheid naar het slagveld gaan kijken. Drie dagen hebben zij er gewonden mee helpen verzorgen. Heel wat meegebrachte voorwerpen worden in het gemeentehuis tentoongesteld. Deze souvenirs gaan naderhand allemaal naar *het museum te Brussel*. (?)

Burgemeester: Op tweede Paasdag van het jaar 1808 wordt hij burgemeester van Hoegaarden verkozen en hij oefent deze functie uit tot 1812.

Na zijn huwelijk in 1830 met Maria Van Autgaerden verhuist hij en gaat hij in het pachthof van zijn echtgenote wonen op de Vroente (*nu Hof ter Meersche*), om daar het bedrijf verder te zetten. Hij blijft dan ook nog in de gemeenteraad zetelen als gemeenteraadslid.

En in de Confrérie? Vanaf 1809 wordt hij griffier van de familiegilde *Van Nerum in de schoot van de Confrérie*. In 1822 volgt hij zijn oom Franciscus Van Nerum op als onderdeken en twee jaar later is hij ouderdomsdeken.

Het gouden jubileum van de gilde Van Nerum de '*Gulden Lelie*' wordt in 1828 gevierd met een groot bierfestival. Er wordt daar ook de beslissing genomen om de geschiedenis te schrijven van de familie. Deze taak komt toe aan Anne Elisabeth Van Nerum, nicht van ouderdomsdeken dokter Henri Van Nerum.

Rond de jaren 1840 is er een korte periode van non-activiteit in de familiegilde omwille van een familiegeschil tussen dokter Henri Van Nerum en de gildesecretaris dokter Jean Baptist Van Nerum (Hoeg. 1808-1882)⁸.

De ganse zaak begon met een ruzie tussen de oude pastoor Jacobus Sweerts, pastoor van Hoegaarden van 1801 tot aan zijn overlijden in 1841, en zijn jonge onderpastoor Petrus Dillen (Balen 28.11.1807-Herselt 17.03.1880)⁹.

En dan waren er nog de familiale problemen:

-Josephine Dewelde brengt in februari 1841 een natuurlijk kind ter wereld, waarvan de vader Theodoor Van Nerum is. Wegens een gedane belofte aan het sterfbed van zijn vader weigert Theodoor een onmiddellijk huwelijk. Daardoor wordt een oude vete tussen de pastoor Jacobus Sweerts en zijn onderpastoor plots weer actueel.

-Als in 1841, door het overlijden van J.B. Van Autgaerden de jonge er een andere voogd moet komen voor de kinderen van wijlen Franciscus Van Nerum, bedankt Henri voor de eer.

-Marie Van Autgaerden, zijn echtgenote ondertussen, wil de oude vete Sweerts/Van Autgaerden opnieuw doen oplaaien.

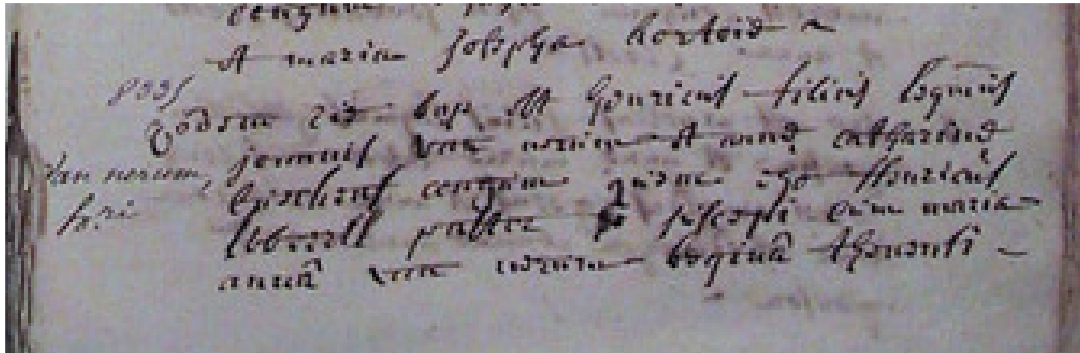
-Bouwperikelen voeden nog verder de ruzie tussen de Van Nerums tot eind 1842. Dan zal Dr. Henri Van Nerum zijn aanklacht tegen Dr. J.B. Van Nerum intrekken en Theodoor Van Nerum huwt met Josephine Dewelde en maakt hun kind wettig.

(wordt vervolgd in volgende nummers)

⁸ Zoon van Jean Baptist Van Nerum en Albertine Dumont; hij werd eveneens geneesheer in Hoegaarden.

⁹ AAM, Obituarium, XV, 1876-80, 246, doodsprentje

Le Dr Henri Van Nerum (Hoeg. 1769-1844) naît à Hoegaarden comme deuxième enfant et premier fils de Joannes Van Nerum, âgé de 29 ans, et Catherine Bueckens, âgée de 24 ans. Il est baptisé le 16 octobre 1761 et a pour parrain son grand-oncle le pasteur-doyen Henricus Sweerts, et pour marraine, sa tante, la béguine, Marie Anne Van Nerum (voir encadré).

1880

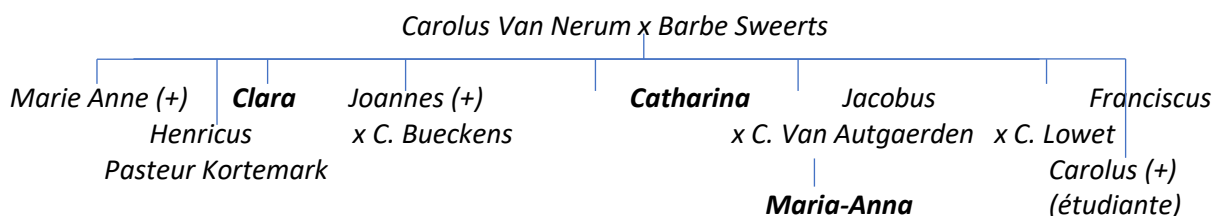
(PRHoeg., Baptêmes, p. 776r., no. 8335)

"Eodem die bap(tizatus) est Henricus filius leg(iti)mus Joannis Van Nerum et Annae Catharinae Bueckens con(iu)gum quome ego Henricus Sweerts pastor et suscepi cum Maria Annam Van Nerum begina Thenensi". - Ce jour même,¹⁰ Henricus, fils légitime des époux Joannes Van Nerum et Anna Catharina Bueckens, a été baptisé. A cette occasion, moi, Henricus Sweerts, le curé et Maria Anna, béguine à Tirlemont, étions les baptiseurs (parrain et marraine).

Les frères Joannes, Jacobus et Franciscus Van Nerum avaient décidé d'un commun accord que leur fils premier-né aurait comme parrain un ecclésiastique. Cette tradition a été lancée par le curé Henricus Sweerts. La béguine Marie Anne Van Nerum, bien qu'aveugle, semble également avoir été très attachée à la fonction de marraine

Maria Anna Van Nerum (Hoegaarden 01.03.1725-Tirlemont 22.06.1804), béguine à Tirlemont. Le 21 juin 1753, lors d'un effondrement dans l'église pendant la grand-messe dominicale, elle est si gravement blessée à la tête qu'elle restera aveugle pour le restant de ses jours. Elle ne se résigne pas pour autant puisqu'en 1796 elle se rend à Anvers avec son frère pour consulter un médecin. Elle devient béguine à Tirlemont et continue à vivre dans cette ville même après l'abolition du béguinage. Avant son décès à Tirlemont le 22 juin 1804, elle avait établi en décembre 1802 un testament devant le notaire Cornelius Ferdiandus Aspeculo de Neerliner : "Saine de corps, allant et se tenant, son esprit, sa mémoire et ses sens bien capables et utilisant tout", elle fit rédiger ses dernières volontés. Elle signa d'une croix après avoir déclaré ne plus être capable d'écrire en raison de son état. Ses héritières seront ses sœurs Catherine (ancienne religieuse de l'abbaye de Valduc à Hamme-Mille) et Clara (ancienne religieuse du couvent des Dames Blanches à Tirlemont), ainsi que sa filleule Maria Anna Van Nerum (ancienne religieuse du couvent de Cabbeek à Tirlemont).

Filiation :

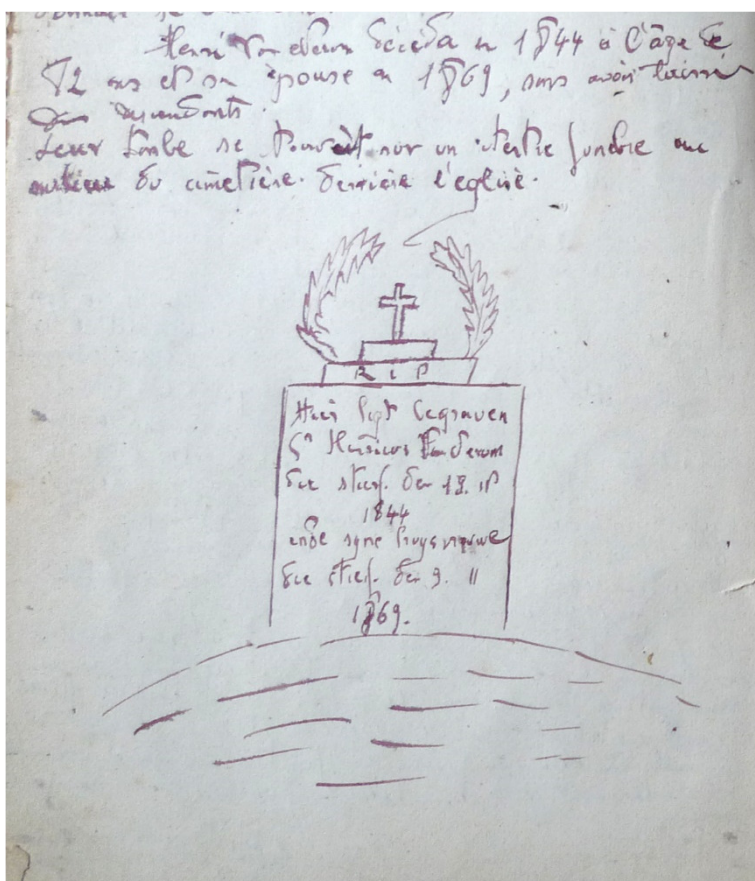
¹⁰ Le 16 octobre 1761, trois enfants sont baptisés dans l'église paroissiale de Hoegaarden.

Description du personnage: selon un communiqué datant d'environ 1790¹¹, c'est un homme énergique, haut de 5 pieds et un demi pouce, cheveux châains, yeux gris, le nez assez grand, la bouche en proportion, le menton rond, le front moyen, et le visage plutôt émacié.

Le 23 juin 1830 (acte 11), Henri Van Nerum, âgé de 69 ans, épouse à Hoegaarden sa nièce Anne Marie Van Autgaerden, âgée de 47 ans, fille du bourgmestre révolutionnaire Jean Baptiste van Autgaerden et de Clara Bueckens.

Il ressort de la tradition orale qu'il s'agissait d'un mariage d'argent. Un plan qu'aurait conçu la famille Van Autgaerden pour bâtir davantage sa fortune. Cela ne coïncide toutefois pas avec ce qui figure dans l'acte de mariage ni l'examen des témoins présents au mariage. Il n'est certainement pas anodin que le mariage de Henri n'intervienne qu'après la mort de ses parents, de ses sœurs et de son frère. Se sentait-il soudainement seul ou était-il inhibé par ?... Il n'entretenait pas non plus de liens de parenté étroits avec les témoins...

Examinons de plus près les témoins présents au mariage: François Lodewijckx (35 ans, secrétaire communal), Henri et Jozef Lintermans (28 et 25 ans, employés de la maison communale) et Jean Haumont (32 ans, commerçant sur la place communale). Aucun des témoins n'était un proche parent ! Il semblerait donc qu'aucune des deux familles ne souhaitait ce mariage.

Henri Van Nerum décède, sans descendance, à 9 heures du matin le 19 avril 1844 (acte 48). Marie Van Autgaerden meurt à 3 heures du matin le 9 février 1869. Elle sera enterrée dans la tombe de son mari le vendredi 12 février. La tombe, située au milieu de l'ancien cimetière (autour de l'église), consistait en un monticule sur lequel reposait une belle pierre dressée, décorée au sommet d'une croix et entourée de chaque côté d'une palme. Voici l'inscription :

'Hier ligt begraven Sr Henri Van Nerum die stierfden 19 IV 1844 ende sijne huysvrouw die stierf den 9 II 1869'.

"Ci-gît le sire Henri Van Nerum, décédé le 19 IV 1844, et son épouse, décédée le 9 II 1869".¹²

Henri est étudiant à l'Université de Louvain et il y obtient le titre de licencié en médecine. De 1767 à 1780, il bénéficie de la bourse d'études Peeters pour terminer ses études secondaires et universitaires. Il s'installe comme médecin à

¹¹RAL, Schepenakten/Hoeg. reg. 4214 no. 368.

¹² Texte et image d'Elisabeth Van Nerum, Extraits des mémoires sur la famille Van Nerum de Hougaerde, 1874.

Hoegaarden. La splendide maison sise Nieuwstraat a été construite entre 1785 et 1790 par ses parents afin d'y installer leur fils médecin.

Après la mort de son père, Joannes, en 1797, Henri s'engage également dans les activités brassicoles et agricoles.

En juin 1815, la curiosité le pousse à se rendre, avec son cousin l'**apothicaire Petrus Evrard**, sur le champ de bataille de Waterloo, après les faits. Pendant trois jours, ils aideront à soigner les soldats blessés sur place. De nombreux objets qu'ils emportèrent avec eux seront ensuite exposés à la maison communale. Plus tard, ces souvenirs seront tous transportés au musée de Bruxelles. (?)

Bourgmestre: Le lundi de Pâques de l'année 1808, il est élu maire de Hoegaarden et occupera cette fonction jusqu'en 1812.

Après son mariage en 1830 avec Maria Van Autgaerden, il déménage et s'installe dans la ferme de sa femme au Vroente (aujourd'hui Hof ter Meersche), où il poursuit ses activités. Il continue ensuite à siéger au conseil municipal en tant que conseiller.

Et quid de la Confrérie ? A partir de 1809, il devient greffier de la guilde de la famille Van Nerum au sein de la Confrérie. En 1822, il succède à son oncle Franciscus Van Nerum en tant que vice-doyen et deux ans plus tard, il en devient le doyen d'âge.

En 1828, une grande fête de la bière célèbre le jubilé d'or de la guilde Van Nerum, la 'Gulden Lelie' (le 'Lys d'or'). La décision d'écrire l'histoire de la famille y est également prise. Cette tâche revient à Anne Elisabeth Van Nerum, nièce du doyen d'âge, le Dr Henri Van Nerum.

Vers les années 1840, il y eut une brève période de non-activité au sein de la guilde en raison d'un conflit familial entre le Dr Henri Van Nerum et le secrétaire de la guilde, le Dr Jean Baptist Van Nerum (Hoeg. 1808-1882)¹³.

Toute l'affaire débuta par une querelle entre le vieux curé Jacobus Sweerts, curé de Hoegaarden de 1801 à sa mort en 1841, et le jeune vicaire Petrus Dillen (Balen 28.11.1807-Herselt 17.03.1880)¹⁴.

De plus, il y avait des problèmes familiaux :

-En février 1841, Josephine Dewelde donne naissance à un enfant naturel, dont le père est Theodoor Van Nerum. En raison d'une promesse faite sur le lit de mort de son père, Theodoor refuse un mariage immédiat. Ce fait ravive une vieille querelle entre le curé Jacobus Sweerts et son vicaire.

- En 1841, alors qu'en raison du décès de J.B. Van Autgaerden le jeune, un nouveau tuteur est requis pour les enfants de feu Franciscus Van Nerum, Henri décline l'offre.

-Marie Van Autgaerden, entre-temps son épouse, veut quant à elle faire renaître la vieille querelle Sweerts/Van Autgaerden.

-Jusqu'à la fin de 1842, des problèmes de construction viennent encore davantage attiser la querelle entre les Van Nerum. Le Dr Henri Van Nerum retire alors ses accusations contre le Dr J.B. Van Nerum et Theodoor Van Nerum épouse Joséphine Dewelde ; ce faisant, il légitime leur enfant.

(à suivre dans les prochaines éditions)

¹³ Fils de Jean Baptist Van Nerum et d'Albertine Dumont ; il devient également médecin à Hoegaarden.

¹⁴ AAM, Obituarium, XV, 1876-80, 246, memento de funérailles

**Art. 390 ‘Ik was van nature geen vaandeldrager’,
uit de biografie van Arthur Van Nerum (+), deken van de Gulden Lelie
(6de vervolg)¹⁵**

1883

Mijn vader werd niet alleen op het werk maar ook daarbuiten aangetrokken door alles wat nieuw was. Iemand vertelde hem over de duivensport en hij wilde dat ook wel eens proberen. Een arbeider van de brouwerij kwam op de zolder van onze stal, een achterbouw van ons huis, een duivenhok in elkaar timmeren. Hij had ergens een hanengevecht bijgewoond en hij zou ook vechthaantjes gaan kweken en trainen. Een arbeider van de brouwerij kwam hem in het begin helpen als soigneur. Er waren in het dorp wedstrijden met Spaanse zanghaantjes, waarbij men een streepje op een stok zette telkens het haantje kraaide, en mijn vader ging ook een zanghaantje houden. Geen van die liefhebberijen was een lang leven beschoren, ook al was er altijd wel een arbeider van de brouwerij die een handje wou toesteken. Hij had er eigenlijk de tijd niet voor en dit soort huis- en tuinliefhebberij ging hem ook snel vervelen. Ook groenten kweken in de eigen tuin was zijn ding niet. Daarvoor werd nonkel Theophile Dehennin ingeschakeld, de man van tante Victorine, die door iedereen *Phile Battel* werd genoemd. Wij hielden kippen, maar het was mijn moeder die de kippen verzorgde. Ik heb mijn vader nooit een hand zien uitsteken naar de zak met voedergraan. Aan huishoudelijke werkjes had hij een broertje dood. Een keer, de avond voor de kermis toen mijn moeder grondig had opgeruimd, gepoetst en geschrobd en het huis feestelijk glom, vroeg zij hem om nog even een kip te slachten. In zulke dingen was hij geen held. Hij hakte de kip in de achterkoer de kop af en liet ze toen onhandig los. De kip zonder kop fladderde op de koer rond en alles kwam onder het bloed te zitten tot grote ergernis van mijn moeder. Zij kon opnieuw beginnen te schrobben. Zij heeft hem nadien nooit meer gevraagd om een kip te slachten. Toen we nog in het huis van de brouwerij woonden, vroeg mijn moeder hem om voor wat klein hout te zorgen om de stoof aan te steken. Hij vond er niet beter op dan het houten blok te splijten op een keukenstoel. Tante Victorine hield in het begin van de jaren 30 een café in Meldert. Haar man, *Phile Battel*, de zoon van een schoenmaker, had er een schoenmakersatelier dat niet zo goed marcheerde. Rond 1933-34 nam zij het Kauterhof¹⁶ in Hoegaarden over en haar man vond via mijn vader werk in de flessenwasserij van de brouwerij. De mannen gingen daar regelmatig kaarten op de vrije dagen. Mijn vader was er altijd graag bij maar kaartte niet mee. Het kaartspel zelf was zo zijn ding niet. Het ging er vaak vrolijk en levendig aan toe. Ze hielden ervan om mekaar uit te dagen en dwaze weddenschappen af te sluiten. Op een zondagavond waren de late twintigers en frisse dertigers en veertigers weer aan het kaarten en opscheppen: Paul, de smid; mijn vader; Barre Celleke of Lambert Michel¹⁷, een groothandelaar in fruit en eigenaar van een winkel voor witgoed, voedingsmiddelen en koloniale waren; de gebroeders Henri en Felix Emanuel, beide meubelmakers die een meubelwinkel openhielden in Hoegaarden. Iemand blufte dat hij sneller kon lopen dan de anderen. Wedden dat ik jullie allemaal afdroog? Zo gezegd, zo gedaan. Ze gooiden hun kaarten op tafel. Daar zou op geklonken worden! Ze spurten met vijf de berg voor het Kauterhof af. Iedereen gaf zich volledig. Niemand wilde wijken. De straat lag echter half opgebroken. Felix Emanuel struikelde over een hoop kasseien en ging hard tegen de vlakte. Hij bloedde aan zijn hoofd. Het was een heel werk om het bloed te stelpen en de wonde te verzorgen. Ze moesten hem gehavend naar huis helpen. De dag erna kon mijn moeder het gaan uitleggen aan zijn vrouw. Nee, het was geen zotte zuippartij geweest,

¹⁵ Zie ook de nummers 75(NR), 76(NR), 78(NR), 79(NR), 80(NR), 81(NR) van Familieschoon voor deze biografie geschreven door Arthur zelf met behulp van zoon Herwig

¹⁶ Het Kauterhof is niet te verwarren met het huidige Kouterhof. Het Kauterhof was een typisch hoekcafé gelegen op de hoek van de kasseihelling Kauterhof en de Zavelputtenstraat

¹⁷ Lambert Michel, in de volksmond *Barre Celleke*, was de grootoom van Louis Michel, de liberale politicus van Geldenaken, net over de taalgrens, die als kind vaak naar het voetbal kwam kijken in Hoegaarden in de periode na de 2e wereldoorlog.

gewoon een dwaze weddenschap, uitgesproken in het vuur van het spel. Ge weet hoe dat gaat, mannen onder elkaar, kaart spelen en mekaar uitdagen, ze moeten dan persé de straffe uithangen.

Het was crisis maar wij hadden het goed

In januari 1933 bereikte de werkloosheid in ons land een absoluut record. Men telde 403.000 geheel of gedeeltelijk verzekerde werklozen. Vlaanderen werd zwaarder getroffen dan Brabant en Wallonië. België telde in 1934 nog 340.000 werklozen. Meer dan een derde van de verzekerde werknemers was geheel of gedeeltelijk werkloos. In datzelfde jaar ging de Middenkredietkas, de bank van de Boerenbond, failliet. Dat was een financiële ramp voor de boerenbevolking. Ook de socialistische bank van de arbeid ging dat jaar over kop en sleurde heel wat Gentse socialistische coöperatieven mee in haar ondergang. Op 13 maart 1935 devalueerde de Belgische frank met 28%, toen België de gouden standaard verliet. Het zag er op dat ogenblik zeer dramatisch uit.¹⁸ Wij stelden het echter goed in het midden van de jaren 30. Mijn vader had een goede reputatie en een bepaalde positie in het dorp. Ze noemden hem Frans of Franske van Loriers. Hij was een van de best betaalde werknemers van de brouwerij Loriers en hij mocht op zondag een auto van de brouwerij gebruiken voor onze verplaatsingen. Hij had een maandloon van 3 à 4.000 frank terwijl een arbeider van de brouwerij ongeveer 800 frank en een arbeider van de suikerfabriek om en bij de 650 frank verdienden. Wij hadden nu een zekere welstand. Wij konden onze gang en trappenhal laten schilderen en een traploper laten plaatsen toen ik mijn plechtige communie deed. Ik en mijn broer kregen rolschaatsen, een nieuwigheid in ons dorp in die tijd. Er waren in Hoegaarden maar 5 of 6 jongens die rolschaatsen hadden. De burens kloegen dat wij met onze wieltsjes over hun voetpad van cementtegels rolden. Dat ging de tegels beschadigen, meenden ze. Wij mochten zwembaden gaan volgen in de Viandra, een openluchtzwembad in Tienen, terwijl de meeste jongens van onze straat leerden ploeteren in de Gete. Wij speelden in de holle weg cowboy met een blikken kurkpistool¹⁹. Wij droegen een gordel met een holster om ons pistool in te steken zoals de echte Amerikaanse veedrijvers. Over de loop van ons pistool schoven wij een buisje om de aarden bolletjes die we zelf rolden, te kunnen wegschieten. Zo speelden we de Ivanovkes²⁰ na. Dat waren avonturenboekjes waarin onder andere de heldhaftige cowboys Bill en Jim Sullivan de strijd aangingen met de slechteriken. Wanneer Bill en Jim moe maar behouden terug thuis kwamen van hun wilde avonturen, had hun moeder altijd een versgebakken appeltaart klaarstaan en sneed ze voor haar jonge helden een stuk uit de nog dampende taart. Dat beeld sprak ons geweldig aan. Het sloot perfect aan bij onze leefwereld. Wij hadden ook een echte voetbal gekregen van onze nonkel Henri, maar wij mochten er van onze ouders niet mee op straat gaan spelen om het kleinood niet kwijt te geraken. Op een dag kwamen de grotere jongens zeuren om samen met die bal te gaan voetballen op een weide. We trokken op met 20 à 30 kinderen, maar het waren vooral de grotere jongens die tegen de bal traptten. Wij kwamen er eigenlijk niet aan te pas. Het eindigde ermee dat de eigenaar van de wei ons wegjoeg en de bal afpakte. Wij kwamen beteuterd en zonder bal terug thuis. Het heeft er toen gestoven. Mijn vader was zeer kwaad omdat wij zijn

1884

¹⁸ De devaluatie met 28% zou naderhand nochtans goed uitdraaien omdat de wereldconjunctuur opnieuw aantrok.

¹⁹ Een kurkpistool was een pistool waarbij in de loop een kurk, bevestigd aan een koordje, kon worden gestopt. Je moest de kurk eerst onder spanning brengen door de luchtdruk in de loop op te drijven. Door de trekker enkele keren half over te halen, pompte je lucht in de loop. Wanneer je de trekker helemaal overhaalde, werd de kurk weggeschoten zover het (erg korte) koordje reikte.

²⁰ Ivanov's verteluurtsjes was een reeks leesboekjes van 32 bladzijden, uitgegeven vanaf 1936, waarvan er elke week een uitkwam. De boekjes waren geschreven door een zekere Sacha Ivanov, die in het echte leven Rachel Van Overbeke heette en onderwijzeres was in Gent. Naast de verhalen van de gebroeders Sullivan bevatte de reeks ook avonturen van een Vlaamse Tarzan in Afrika en een boekje met als titel 'Kolko en Solko: de lotgevallen van twee jongens onder de rode terreur'

waarschuwingen in de wind hadden geslagen. Ik was de oudste, het was mijn fout. Hij gaf mij een klets in mijn gezicht. Mijn wang zag er de dag erna nog rood van. Meester Dumont riep mij op de trede vooraan in de klas. Hij wilde weten wat er was gebeurd. Ik moest aan de hele klas opbiechten wat ik had uitgespookt. Ik verdenk mijn vader ervan dat hij meester Dumont, met wie hij zich goed verstond want zij hadden nog samen op de Normaalschool gezeten, al over de toedracht van mijn ongelukkig avontuur had ingelicht. Het liep uiteindelijk toch goed af. Een aantal van de grote jongens, mijn kozijns Kamiel en Firmin en Marcel, zijn de bal gaan terugvragen bij de eigenaar van de weide. Het voorval is mij zo bijgebleven omdat dat in mijn herinnering de allereerste keer was dat mijn vader mij sloeg.

Op zondag reden wij met de auto naar de familie in Meldert. Wij gingen dan gebakjes halen bij bakker Vandenbos in Hoegaarden. Dat was al een echte patissier. Wij kochten er *zwaantjes*, *glacés*, *cornets*, *éclairs* en *crème-au-beurre* gebakjes, allemaal nieuwigheden op het platteland in die tijd. Dat konden de meeste mensen zich toen niet veroorloven. Bijna wekelijks gingen we op bezoek bij mijn grootvader in Meldert, naar wie ik genoemd ben. Voor iedereen in het dorp was hij 'de facteur'. Hij woonde in een huis schuin tegenover de kerk met zijn vrouw Palmyre en hun kinderen. Zij hadden het minder breed dan wij. Palmyre of bomma zoals wij haar noemden, zei tegen mijn moeder: "Als wij zo'n inkomen hadden als Frans, vroeg ik of Rome te koop was". Bomma Palmyre was een robuuste en heel gemoedelijke vrouw, een echte moederkloek. Later zou blijken dat haar dochter Elsa dat moederinstinct van haar had overgeërfd. Mijn eerder stuurse en zwijgzame grootvader Arthur was ontegensprekelijk de *patron*, maar bomma beredderde het huishouden en iedereen was welkom in haar huis. Wij mochten altijd mee aanschuiven aan tafel, ook als we onverwachts toekwamen. Ik moest vaak op haar schoot gaan zitten. Gij gaat pastoor worden, manneke, zei ze dan. Ze vreesde kennelijk dat haar droom dat een van haar eigen kinderen geestelijke zou worden, geen werkelijkheid zou worden ondanks de pogingen die ze daartoe ondernam door enkele van haar zonen naar de 'juiste' school te sturen.

Palmyre met 7 van haar kinderen. Op de 1e rij links Elsa en rechts Anna. Op de 2e rij links Maria en rechts René. Op de 3e rij links Simone en rechts Mathilde

Art. 391 'Uit alle dalen der herinnering', mijn leven, mijn familie en mijn dorp Meldert.

door Albert Meunier (1920-1992)

Het geldwezen.

Toen ik nog klein was, maar reeds tot de jaren van verstand gekomen, maakte ik alras kennis met het Belgische geldwezen.

Ik heb nog geldstukjes in koper gekend van ½ cent en van 1 cent: die stukjes werden toen al niet meer uitgegeven, ik denk dat ze officieel niet meer in omloop waren, maar ze waren nog voorhanden, in beperkte hoeveelheid. Ik geloof niet dat zij nog als betaalmiddel werden gebruikt bij het winkelen, tenzij door kinderen voor het aankopen van snoep bij Kluts: voor 1 cent (of voor twee halve centen) kregen wij een eivormige suikerbol slechts ter dikte van een droge witte boon) met drie gekleurde strepen in de breedte.

Maar cent en halve cent bewezen toen andere diensten: de huisdeuren waren toen nog niet met scharnieren aan een deurstijl vastgemaakt, ze draaiden op twee ijzeren pinnen die (de eerste) in een balk boven de deur en (de tweede) in een gat in de vloersteen staken. Het gewicht van de deur drukte hoofdzakelijk op de pin in de grond en zo kwam het dat die pin het gat in de steen steeds dieper uitsleet totdat de deur begon te schroeven ... Dan werd ze even opgelicht en een stukje van een ½ cent of een cent, soms zelfs twee op elkaar, naargelang de noodzaak, werd in het gaatje gestoken en de deur kon weer onberispelijk draaien.

Het koper van die centen was hard en bood jarenlang weerstand aan de pin, maar ik moet eraan toevoegen dat een huisdeur gemiddeld maar eenmaal per dag werd geopend ('s morgens) en toegedaan ('s avonds).

Normaal, etymologisch gezien, zou mogen verwacht worden dat een cent gelijk zou zijn aan een honderdste van de munteenheid, de frank. Met andere woorden, een cent zou gelijk zijn aan 0,01 frank. Mis! Verkeerd! Dat was niet zo: 1 cent was gelijk aan 0.02 frank! Ik kan het niet verklaren, maar het was zo, het was de werkelijkheid.

Ik kan mijn bewering enkel staven door het volgende: er waren ook drie muntstukken in nikkel in omloop. Het derde groter dan het tweede, het tweede groter dan het eerste, alle drie met een gaatje in het middelpunt, ter waarde van 0.05 frank, 0.10 frank en 0.25 frank. Officieel waren dat stukjes van 5 centimes, 10 centimes en 25 centimes. Een centiem was werkelijk het honderdste van een frank.

Maar het woord centiem bestond niet in Meldert: 0.05 frank, da was een *stukje*, dat was het *stukje*. Nooit legde iemand vijf centimes in de schaal, nooit betaalde hij 5 centimes, wel gaf hij een *stukje*. Met een *stukje* wist iedereen wat er bedoeld werd, iedereen kende er de waarde van, voor ons stond die waarde gelijk aan een *zwarte karamel*.

En weet ge hoe we tegen 0.10 frank zegden? Dat was *vijf cent*. Het stukje van 0.10 frank heette in de omgangstaal niet anders dan een stukje van 5 cent!

En het stukje van 0.25 frank? Dat was al een groot stuk, in doormeter, en had dan ook recht op twee gangbare benamingen: meest in gebruik was *twaaalfenhalf*; voor een stukje van *twaaalfenhalf* konden wij reeds een bolleke ijs kopen! *Twaaalfenhalf*, dat was reeds een beloning om per fiets naar Hoegaarden te rijden om medicijnen af te halen bij Dr. Polleke (*dokter Paul Lodewijckx*) of bij Dr. (*Denis*) Stes. Bij *twaaalfenhalf* was onder verstaan *cent*.

Hieruit en uit de benaming vijf cent voor 0.10 frank leid ik de bevestiging af dat een cent de waarde had van twee centimes.

De tweede benaming voor het stuk van 0.25 frank was een *karke*, maar die benaming werd enkel gebezigd door hen die *chic* wilden doen, een *karke* klonk geleerder dan *twaaalfenhalf*, het had zo een beetje een Franse klank – al was het een verbastering van kwartje (1/4de van een frank).

1886

Verder waren er nog nikkelstukken van 0.50; 1; 2 en 5 frank ... Maar van deze eerste drie waarden heb ik ook nog stukken in zilver in handen gehad ... Ze werden wel niet meer aangemunt maar waren nog tamelijk talrijk in omloop in het begin der dertiger jaren. Tot ze opeens verdwenen, opgepot wellicht.

Al rekenden we allemaal in franken, toch was de frank in die tijd niet de Belgische munteenheid. Om het prestige van de Belgische munt wat op te kalefateren had onze regering (na een of andere devaluatie?) beslist dat de Belga (ter waarde van vijf frank) onze munteenheid zou wezen²¹. Van toen af stond op de gewone stukjes van 5 frank: *1 Belga of frank – 1 Belga ou 5 franc*.

De koers van de vreemde munten werd in Belga's uitgedrukt en dat stond heel goed. Tevoren was bijvoorbeeld de Franse frank gelijkwaardig aan de Belgische munteenheid (1 FB = 1 FF), maar van nu af moesten vijf Franse franken afgestaan worden om een Belga te verkrijgen (in de kranten: 1 Belga = 5 FF).

Maar de Belga geraakte nooit ingeburgerd, nergens in het binnenland werden de prijzen in Belga's uitgedrukt, niemand rekende in Belga's, er werd verder geteld met franken en de Belga is een zachte officiële dood gestorven ... Hij heeft de tweede wereldoorlog niet overleefd.

We hadden ook briefjesgeld: briefjes van 5, 20, 50, 100, 1.000, 5.000 en 10.000 frank! Thans, nu het geld zo ontwaard is, hebben wij als grootste briefje dat van 5.000 frank, maar vijftig jaar geleden, toen een frank nog wel wat waard was, bestond er een briefje van 10.000 frank. Dat was een fortuin: ik heb er ooit in mijn leven maar een gezien, thuis – en het was niet van ons.

Als agent van een spaarkas had mijn vader er een in handen gekregen – van een grote boer vermoed ik – en hij wilde dat ik het zou zien, in handen nemen en betasten, het was zulke grote zeldzaamheid dergelijk briefje onder ogen te krijgen!

Wat was de koopkracht van één frank?²²

In de dertiger jaren

kostte een glas bier in een café 0.75 frank. Maar rond 1938/1939 was die prijs gestegen tot 1 frank. Ik ging soms op maandagavond met mijn vader mee een glaasje drinken in het *Hotel Hoegardia* voor het station te Tienen (daar woonde Vainke van Meldert); in dat hotel was er een garçon (Lewie) en voor twee pinten betaalde mijn vader twee frank en gaf daarbij dan *twaaalfenhalf* (0.25 fr.) als fooi of *drinkgeld*!

Als zakgeld kreeg ik vóór mijn plechtige communie één frank per zondag, na mijn plechtige communie twee frank en vanaf vijftien jaar tien frank en toen ik reeds universiteit liep eerst twintig frank en later vijfentwintig frank per week!

In 1935 bouwde Tuur de Facteur, Maria's vader, een groot huis in de Kerkstraat te Meldert voor de prijs van 35.000 frank! In die tijd werd het hoevetje van pepe op de Overhem – zonder land – geschat op 8.000 frank, in 1942 werd dat hoevetje met een grote tuin en een stuk land van vijftien aren erbij verkocht tegen de prijs van 38.000 frank, een voor die tijd zeer hoge prijs die enkel kon bekomen worden omdat de boeren met te veel smokkelgeld zaten!

²¹ De Belga was de munteenheid van 1926 tot 1944.

²² Voor de jongere lezers: bij de invoering van de euro in 1999 is vastgesteld dat 1 euro gelijkstond met 40,3399 frank. [BU]

In de jaren dertig kostte een tramrit van Meldert naar Tienen drie frank (afstand 7 km), Meldert-Tienen en terug kostte vijf frank. Dat leek zo duur dat vele mensen nog liever te voet gingen dan de tram te betalen.

Want zoveel werd er niet verdiend: een fabrieksarbeider had vijf frank per uur of veertig per dag, maar een boerenknecht verdiende niet meer dan twaalf à vijftien frank per dag. Hij kreeg daarbij nog wel de kost en had enkele voordelen in natura, zo mocht hij ook het paard van de boer gebruiken om zijn eigen stukje land te bewerken.

Als pacht voor landbouwgrond werd er gemiddeld twaalf frank per are per jaar gerekend (tussen 1930 en 1940).

Toen mijn vader in 1929 in Lourdes was, schreef ik hem uit Meldert een briefkaart: zegel 1 frank. Mijn vader zelf was in 1909 als bediende in de gasfabriek te Tienen begonnen met een **maandloon** van vijftig frank en zijn oom, Petrus Meunier, werkte in een brouwerij op de Meer te Meldert waar hij rond 1900 **0.50** frank verdiende (als er gebrouwd werd) **per dag**.

Toen ik college liep in Tienen bedroeg het schoolgeld 300 frank per jaar, behalve in de twee hoogse klassen: daar was het 500 frank per jaar.

De universiteit kostte mij 1.200 frank inschrijvingsgeld per jaar, 300 frank per examenzitting in de kandidatuur en 350 frank in het licentiaat. Ik ging eten, in 1938, bij Victor in de Parijsstraat: acht frank voor een middagmaal, **vijftien** frank voor middagmaal en soep samen.

Toen ik in Brussel ging werken, kostte mijn abonnement Meldert-Brussel en terug 10 frank per maand. Ik verdiende netto als bestuurssecretaris 2.200 frank per maand. Dat was voor mijn huwelijk, dus vóór 6 mei 1944. Na mijn huwelijk verdiende ik 2.400 frank netto per maand ... Dus was de waarde van een vrouw in 1944 200 frank per maand ... Maar de mijne was toch veel meer waard!

1888

20 april 82.

Het woonhuis 'kasteeltje' dat **dokter Justin Van Nerum** liet optrekken in Leffinge langs het kanaal Nieuwpoort-Plassendale staat op wikipedia onder Leffinge (tip van Dr. P. Vanduynhoven).

Justin Van Nerum
(Hoeg. 1816-Leffinge
1876), hij was vanaf
1866 volledig blind.

De stenen voor zijn
woonst kwamen uit
Boom, **het hout uit
Meldert!!!**

(wordt vervolgd en krijgt een Franse vertaling in volgend nummer)

Wapenschild

Doorsneden, 1 van zilver met drie palen van azuur, 2 van zilver met drie mereltjes van sabel. (*Rietstap, Armorial Général, dl. VI, pl. II*)

De echtheid van dit blazoen werd bevestigd door het heraldisch archief Collon (Brussel) en door wijlen Jan Wauters (Stadsarchivaris Tienen)

1889

Inleiding

-In Vlaamse Stam verscheen een artikel over de familie Vandertaelen: Familie vander Taelen, een chirurgijns-dynastie. Herman Swinnen leidt het artikel als volgt in: *'Er zijn meerdere families die een groot aantal chirurgijns voortbrachten -zoals de families Schoon(en) in Mechelen en Leuven, Schellekens in Leuven, Delgado in Mechelen en de vander Belen's in Brussel- maar die bleven vaak in dezelfde stad hun beroep uitoefenen. De familie vander Taelen daarentegen verspreidde zich in de 17^e en vooral de 18^e eeuw over een groot deel van het zuiden van het toenmalige hertogdom Brabant, eerst met chirurgijns en later ook met universitair gevormde doctoren.'*²³

-De eerste Vandertaelen die we in Hoegaarden tegenkomen is Pierre Josse, licentiaat in de medicijnen en in het jaar 1762 -zoals de volkstelling van dat jaar uitwijst- kostganger in de woonst van Maria Anna Sweerts, weduwe van Henricus Hoebanckx. Dat huis is niets anders dan de Paradijshoeve die Maria Anne had gekregen van haar ouders ter gelegenheid van haar huwelijk met genoemde Henri Hoebanckx.

7. Maria Anna [Sweerts/Sweerdts], weduwe van Henricus **Hoebanckx/Hoebanckx** [**Houbanx/Houbanxs**]²⁴ [x 18.02.1727], brouwer, zoon Hubertus, dochters Clara en Catharina. In hetzelfde huis woont ook Petrus **Vandertaelen** als kostganger. Knecht Lambertus **Groetaerts**, Henricus **Tits** en Margaretha **Vervoe** dienstboden.

(het nr. 7 van de 488 van de telling van alle parochianen in 1762/1763)

Deze Pierre Josse 'Petrus' Vandertaelen, licentiaat in de geneeskunde zal trouwen met Anne Catherine Sweerts (Hoeg. 11.04.1740-Tienen 04.01.1804). De trouw ging door in Hoegaarden op 28 mei 1765 en het jonge koppel ging in Tienen wonen in de Grote Bergstraat.

Vandertaelen overleed al op 30 juni 1768 in Tienen.

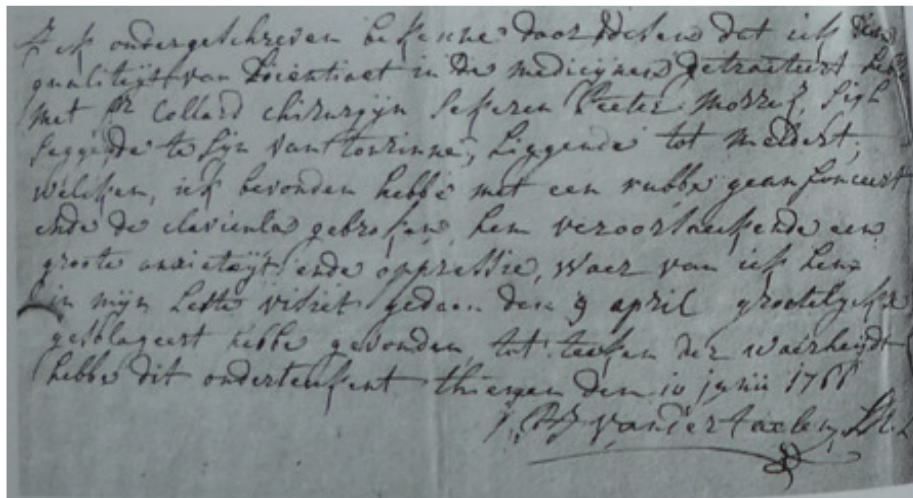
Op dat ogenblik waren er 2 kinderen geboren: Joseph Josse in 1766 en Pierre Hubert in 1767.

Hun levensloop en afstammelingen komen aan bod in volgende nummers.

²³ Vlaamse Stam, LVIII (2022, nr. 4, p. 444-449.

²⁴ Kinderen zijn geboren Hoeg.: Henri (25.02.1728); Servaes (05.08.1729); Clara (12.11.1731); Joannes (14.12.1733); Hubert (26.12.1735); Catharina (10.05.1738); Barbe (30.07.1740); M. Elisabeth (11.11.1742); Gerardus (18.07.1744)

-We komen onze Vandertaelen tegen in de schepenakten van Meldert -vermeld en getranscribeerd door Paul Kempeneers en opgenomen in zijn publicatie over Meldert.

1890

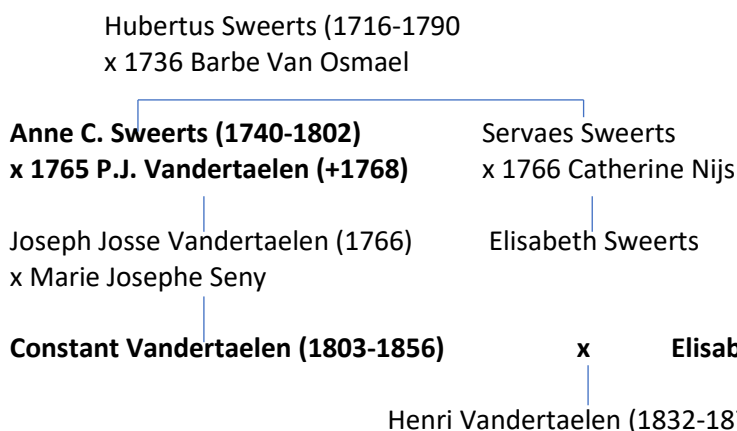
RAL, Meldert, SG 6479)²⁵

Ick ondergeschreven bekenne door desen, dat ick in qualiteijt van licentiaet in de medicijnen, getracteerd (= behandeld) hebbe met sieur Collard chirurgijn sekeren Peeter Morrez (= Moret), sigh seggende te sijn van Tourinne, liggende tot Meldert, welcken ick bevonden hebbe met een rubbe (= ribbe) geanfonceert (= uit het Franse 'enfonceur': ingedrukt) ende de clavicula (= sleutelbeen) gebroken, hem veroorsaekende een groote anxieteyt (= angst, benauwdheid) ende oppressie (= verdrukking), waer van ick hem in mijn leste visiet, gedaen den 9 april, groetelyckx gesolageert (= vertroost) hebbe gevonden. Tot teecken der waerheijdt hebbe dit onderteekent Thienen den 10 juni 1766.

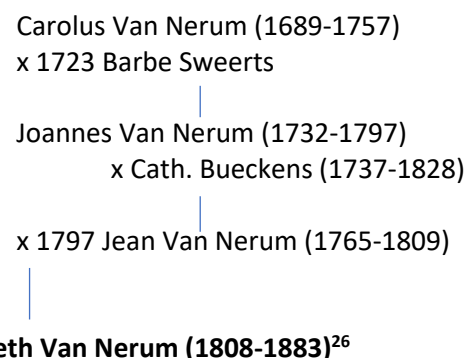
P.J. Vandertaelen, M. L. (= medicinae licentiatus).

-En we vinden dan de familie Vandertaelen terug in Hoegaarden op 4 augustus 1830. Elisabeth Van Nerum treedt in het huwelijk -op de drempel van haar 22^e levensjaar- met haar 27-jarige kleinkoosijn Constant Servais Vandertaelen, geboren te Leuven maar woonachtig in Tienen.

Groene Klaver

Gulden Lelie

²⁵ Paul Kempeneers, Meldert, Plaatsnamen en hun geschiedenis, 2015. P. 117.

²⁶ De foto's van het echtpaar en die van zoon Henri met opengeslagen overjas (1863) zijn genomen door E. De Groodt & Cie, 80, Rue de Ruysbroeck, Bruxelles .

De moeder, Elisabeth Van Nerum, stamde via haar vader uit de Gulden Lelie en langs haar moeder uit het Klaverhuis, en haar zoon Henri Vandertaelen behoorde langs vaderskant tot de Groene Klaver. Henri had dus een dubbele afstamming uit Lelie en de Klaver.

Zo een dubbele afstamming betekende over twee stemmen te beschikken in het gildeleven!!! Over de dubbele afstamming zullen we uitweiden in een volgend nummer van Familieschoon.

1891

Zoon Henri Vandertaelen (foto 1863)

*Constant Vandertaelen en Elisabeth Van Nerum
(waarschijnlijk ook foto 1863)*

Een greep uit de herinneringen van en door Nestor Kinnaer.

Nestor Kinnaer (°1932), gepensioneerd hoofdonderwijzer van Kumtich en trouw lid van de Confrérie schreef zijn memoires.

We waren 'verlodderd' aan de weiden, de grachten, de Gete, de dieren en het veld. Na het niet aarden in het college te Tienen wilde ik een beroep in de natuur, ik wilde naar de tuinbouwschool in Sint-Truiden. Ik mocht niet, ik moest naar de normaalschool. In september 1946 moest ik op pensioonaat. Het was de straf van mijn leven. Ik verloor veel; mijn duiven, de ganzen, de natuur en na schooltijd de vrijheid. Ik mocht niet het derde jaar beginnen in de muziekschool van Tienen, honderd meter van de school. Mijn instrument, de fluit, moest ik afgeven. Gedaan met te ravotten in veld en wei. En dan gene thuis meer zien van in september

1892

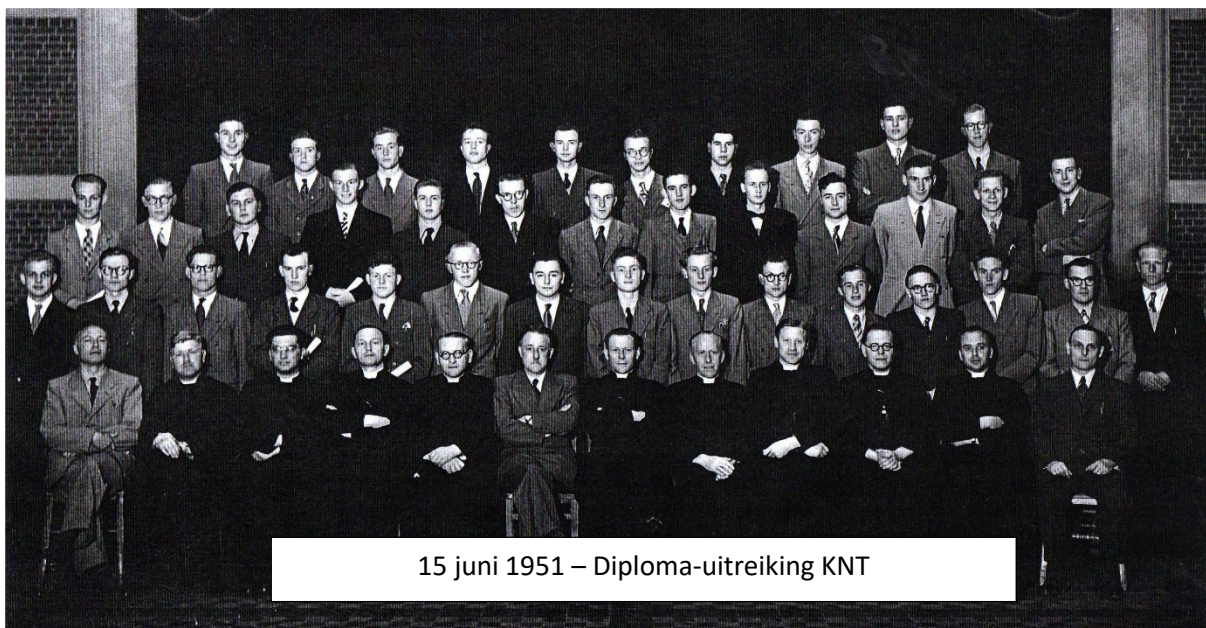
tot Allerheiligen.

Ik kan goed begrijpen dat er moest gefluisterd worden en men had het middel geschapen: het rapport. In het rapport waren de punten van geregeldheid: godsdienst, gedrag, vlijt, wellevendheid en orde. Ze waren van primair belang. Dan waren er ook de vakken. Wie 20 punten verloor, van geregeldheid op drie maanden, nam geen deel aan de examens!

Van deze rapporten kunnen we geen laten zien. Ze werden na ondertekening van de ouders afgehaald en einde van schooljaar kregen we ze niet terug. Met de punten van de semestriële examens ging het ook zo. Van onze tijd kan niemand u eender welk rapport laten zien. Men had dus geen verhaal op beslissingen. Wat nog erger was: op het grote eindexamen kon men niet wijzen naar vroeger. Men hing dus altijd aan een zijden draadje. In het laatste jaar kregen we te horen dat ze ons mondeling konden ondervragen over de stof van heel de normaalschool. Men kon dus doen sneuvelen wie men wilde!

Die mondelinge examens heb ik altijd een aanfluiting gevonden van de rechtvaardigheid.

Het grootste deel van de leerlingen waren internen. Ze konden daardoor veel meer punten verliezen op geregeldheid dan een externe. Iedere interne had een nummer op zijn bestek (voor mij 240). Je hadt een eigen schoenkastje in de vestiaire in de kelder van het groot gebouw. Je hadt een vaste plaats in de studiezaal, naast een leerling van een ander jaar. En je hadt een *chambrette* van 2 m op 1.80 m met hertendraad boven u en in de deur een kijkgaatje met twee ogen. Daar hing een klepje voor, dat de bewaker kon opzij duwen om te kijken. Een echt cachot. 's Morgens bij het eerste belteken moest de deur op een spleet staan (om 6.30u) Dan moest ge u klaar maken. Op het tweede belteken moest iedereen buiten komen en voor de slaapzaal op twee rijen gaan staan. Dan deed de bewaker teken en ging het terug naar de vestiaire voor de schoenen. Om 7 u kwamen we in de kapel voor de mis. Om 7.20 u was het ontbijt, dan speeltijd tot 8.15 u. Dan begon de morgenstudie tot 9 u. Van 9 u tot 12 u les. Dan middageten en speeltijd. Terug les van 1.30 u tot 4 u, ook zaterdags. Alleen de donderdagnamiddag was vrij.

1893

15 juni 1951 – Diploma-uitreiking KNT

In de lesrooster zaten 2 u tekenen, 2 u handenarbeid, 3 en 4 u turnen, 1 u muziek, 1 u samenzang, 1 u preek (de studenten noemden dat stillletjes “ *het kinderuurtje*”). En vrijdags 1 u biechtstudie! Men moest niet te biechten gaan, maar men heeft zeker geweten wie veel of weinig ging. Er waren zes biechtstoelen, dus evenveel vaders en bewakers.

Er was een vieruurtje met twee boterhammetjes. In de refter zaten we met acht aan een tafel met leerlingen van verschillende jaren. Een laatstejaarsstudent was tafelloverste. Er stonden ook vakkenkasten voor ons bestek, onze servet en onze gelei. Ons bestek werd afgewassen in de keuken en werd door de keukenhulpjes op onze nummer in de vakkenkast terug gelegd. 's Avonds kregen we telkens weer gebakken aardappels: het waren deze, die 's middags over waren. Jaren heb ik ervan genoeg gehad, ik kon ze niet meer zien samen met de karbonaden.

In de keuken werkten een tiental meisjes. Na ieder eetmaal, als wij al buiten waren, werden de gordijnen van de refter dicht getrokken. Wij mochten het mooiste schepsel van God niet zien, noch veel minder er tegen praten. Welke stille drama's in verband met het andere geslacht, zich in die school hebben afgespeeld valt in een boek niet te beschrijven. Welke mensen dat in de christelijke scholen hebben uitgevonden, weet ik niet. Ze kwamen rechtstreeks uit het “*ancien régime*”. Wat ik nog altijd heel erg vind: in naam van de Schepper! De externen waren op dat vlak meer gecontroleerd, zij waren nog buiten. De grote jongens mochten geen lief hebben. Tegen mekaar spreken was al genoeg. Alle brieven werden geopend. Als we in “*sortie*” gingen, dwz naar huis, later alle drie weken, werden we ook daar nog gecontroleerd. In die tijd waren daar elf à dertien pastoors. De directeur en de studieprefect trokken altijd samen aan hetzelfde zeel.

Dat er leerlingen gestraft werden op school voor hun gedrag of zelfs buiten werden gegooid is heel normaal. Dat men zich mengde in het persoonlijk leven en daarom doorzond of buisde was wraakroepend. Eén geval hebben we zo meegemaakt. Een kozijn kreeg een brief van een meisje of omgekeerd, langs een medestudent. Die werd gesnapt. Onze nonkel-pastoor kon niet baten. Onze kozze vloog buiten. Met die man is achteraf van alles gebeurd. Hij was zo kwaad op de school dat hij op zekere dag, vele jaren later, de oud-directeur alleen tegenkwam. Hij had hem direct bij de kraag en zegde: “Zijt ge het al vergeten manneke dat gij me voor zo iets buiten gooide? Met ene draai van mijn hand zijt ge er nu geweest!” Hij heeft hem gelukkig losgelaten. Hoeveel gevallen zullen er zo geweest zijn alleen omdat jonge mensen hun gevoelens toonden!

100 (Bijlage 100)

In de wintermaanden 1950-51 was ik eens naar de openbare bibliotheek geweest in de gemeenteschool van Bost.

Het schoolhoofd in die tijd was Florent Lamens, zeker geen kwezel! *“Dat moet je eens lezen”* zei hij en hij gaf mij *“Dokter Vlimmen”*. In dat boek wordt de dorpspastoor al eens over de kam geschoren en de *koppeling* van sommige dieren beschreven hetgeen wij dikwijls genoeg zagen. In de paasweek was ik bij tante Eveline in Hakendover. Ik besepte nog niet wat mij daar te wachten stond. De pastoor komt daar binnen en we begonnen een gesprek. Op een bepaald ogenblik, niets vermoedend, zei ik dat ik *“Dokter Vlimmen”* had gelezen. De mensenkop voor mij, werd een stierekop en ik kreeg een frontale aanval. *“Wat denkt gij wel niet, zo’n rotte boeken lezen!”*

De meeste leraars aan de normaalschool hadden er geen benul van wat het betekende in die tijd boerenkind te zijn! Het betekende altijd: meewerken. Vele van die jongens hadden ’s morgens de koeien al gemolken, of gemest eer dat ze naar school gingen.

Een collega, Nestor Grossen van Hakendover deed me zijn verhaal.

“Het was oktober en de dorsmolen ging van boerderij tot boerderij. Ook bij hem zou de molen komen. Hij had al een oudere zieke vader. Nestor ging naar de prefect om te mogen thuis blijven om zijn vader te vervangen aan dat zware werk. Gene pardon! De prefect die nooit zo een werk had gedaan, weigerde. Nestor bleef toch thuis. De volgende dag ging hij terug naar school. Onmiddellijk kreeg hij een halve dag strafstudie. Dat gebeurde dan met mensen van 19 jaar.”

De goede dingen waren: de studiegeest, we moesten studeren. Ook de aanvullingswerken in ons laatste jaar vond ik goed. Die moesten we voor verschillende vakken maken. Ze leerden u aan een begonnen werk voort te doen en af te werken.

Het grootste nadeel van dat pensioaat is geweest: de vervreemding van uw ouders. Niemand verdiende zo maar te worden opgesloten. Het werkte de verbittering in de hand. Toen heb ik gezworen: dit nooit met mijn kinderen.

Op de dag van de uitreiking van de diploma’s hoorde ik sommigen zeggen: *“Hier zie ze me nooit meer terug!”* Het is ook zo gebeurd. Door al die controles en de zware tucht zijn in die school zoveel liberalen en socialisten gemaakt als christenen.

Er was ook sport en ontspanning, vooral voetbal. Sommigen leraars deden daar aan mee vooral de priesters Louis Vandijk en Alfons Vandormael (*de latere pastoor van Overlaar*). Louis Vandijk werd in 1914 geboren terwijl zijn vader sneuvelde. Louis en zijn moeder zijn in hetzelfde graf begraven te Bertem. Na het avondmaal mochten we vooral zondags met de kaart spelen. Donderdagnamiddag en zondagnamiddag was er dikwijls wandeling. Dan waren we toch eens buiten. We gingen naar de omliggende dorpen. Zo zijn we thuis voorbij gewandeld. Ik mocht juist in en uit om goedendag te zeggen. We zijn ooit in Kumtich op de *Galgeberg* geweest en op de hoogte boven de molen van Oorbeek. In 1954-55 moest ik daar als postoverste regelmatig de wacht op met soldaten aan het munitiedepot.²⁷ In de nieuwjaarsnacht 1954-55 zaten we daar. In de meimaand gingen we ook altijd één dag naar Scherpenheuvel. In het groot verlof van 1947 zijn we ook eens naar de Zoete Waters geweest met de tram. Achter in de wagen stond een kachel. Het was ook met Louis Vandijk en Alfons Vandormael. Zij deden dat vrijwillig. Er werden ook reizen ingericht en fietstochten.

Het eindexamen was iets apart. Eerst kreeg je een volledige ondervraging van de Mechelse catechismus. Dan moest je een godsdienstles geven in aanwezigheid van drie priesters. Voor mij was dat het 5de gebod in het zevende studiejaar.²⁸ We gingen dan acht dagen in blok-vakantie. Het eerste schriftelijk examen was een dictee. Daarop moesten we 7/10 halen. Wie niet slaagde had al

²⁷ Dat was tijdens zijn militaire dienstplicht.

²⁸ Voor leerlingen die na het zesde leerjaar lagere school niet naar de stad gingen om aan middelbare studies te beginnen was er het zevende en het achtste studiejaar in de dorpschool (er was toen leerplicht tot 14 jaar).

volledig gedaan. Dan volgden twee dagen schriftelijk voor de andere vakken. Vervolgens kreeg je een datum voor het mondeling examen. Ge moest uw les trekken bij de prefect. Ge werd vervolgens ondervraagd, je gaf uw gewone les en een Franse les. Dan mocht je naar huis en hopen maar dat er gene kwade brief kwam. Op 15 juni 1951 Kregen we ons diploma. Vier jongens waren niet geslaagd! Ik geef u ter inlichting de onderwerpen van de aanvullingswerken die we moesten maken en waar veel werk aan geweest is:

Godsdienst: een kaart maken "*de dekenijen van het aartsbisdom Mechelen*". Het was een kaart gekleurd en geplakt op een triplex-plaat van +- 1.20 m op 0.8 m. Ik heb ze nooit terug gekregen.

Moedertaal: Ernest Claes

Pedagogie: +/- 10 voorbereidingen

Tekenen en kunst: vroeg gotiek

Wetenschap: onderwerp naar keuze (voor mij *kattetekoppen*)²⁹

Aardrijkskunde: de bevolkingspyramide van Bost

Geschiedenis: "*Het kapittel van kanunniken van de Sint-Germanuskerk te Tienen*".

Ik heb deze werken nog allemaal, behalve godsdienst. Ons diploma hebben we zeker niet gestolen.

Andere normaalscholen hebben zulke werken nooit moeten maken. Zoals ik al zegde, ondank alles vond ik ze zeer vormend.

Inhoud Alpaidis 59ste jaargang (2023)

nr. 230

1/2023

- Editoriaal: Welkom in de Open Archiefkamer 2 april: zaal Grand Cru van 14 tot 18 uur
- Wie '*Hougardia*' uitspreekt of naar de '*Grote Brouwerijen van Hoegaarden*' refereert komt terecht bij de familietak Lories die Outgaarden en Meldert verbindt met Hoegaarden.
- De Franstalige straatnaamborden van Outgaarden in de hal van het gemeentehuis.
- De dorpswacht van Hoegaarden (16de eeuw)
- Bijnamen 12
- Gelegenheidslied door Clémence Van Nerum gezongen, op zondag 13 november 1864 te Babelom, voor het huwelijk van Eugène Hendrickx met Marie Van Hamme, op het feestmaal bij hun thuiskomst van de huwelijksreis.
- Witbier van Hoegaarden drinken is zeer aangenaam, maar het kon ook anders uitdraaien in 1628.
- Belastingen? Een kleine greep: het Schouwgeld en het Hoofdgeld (18de e), En een mooie bijdrage voor de plaatselijke geschiedenis

Het lidgeld bedraagt 20 euro/jaargang

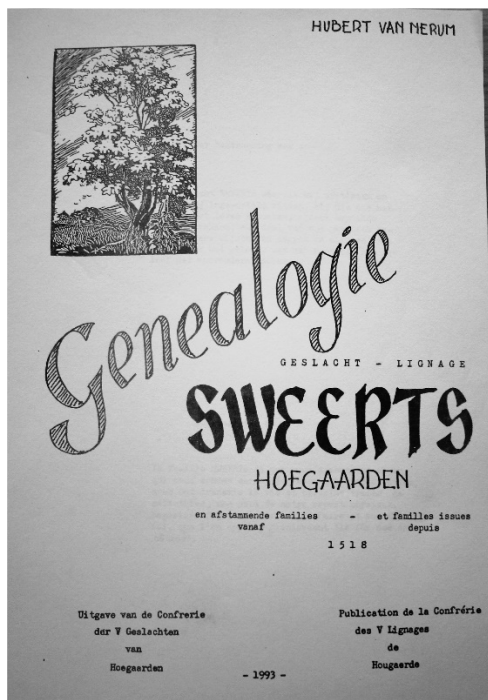
Wie minimum 50 euro stort wordt steunend lid, met vermelding in ons tijdschrift

Ons rekeningnummer : BE23 3630 8110 6891 BIC begunstigde: BBRUBEBB

²⁹ Een verdeelstekker of dubbelstekker; stekker om meerdere toestellen op aan te sluiten.

Art. 394 Aanvulling genealogie Sweerts:³⁰
VI. Joannes Sweerts x Anne Catherine Kempenair.

(Maurice Dodion en Wasuly Pedjko)

Deze genealogie die dit jaar de ouderdom bereikt heeft van 30 jaren was bij verschijnen in 1993 het resultaat van jaren opzoekingswerk door Hubert Van Nerum (1923-1994).

Ondertussen zijn er heel wat aanvullingen gevonden en even zoveel fouten/foutieve interpretaties opgemerkt en recht gezet.

Hopelijk slagen we er in om na het afwerken van de Geschiedenis van de Confrérie ook de aangepaste Genealogie Sweerts te publiceren.

1896

Het huwelijk van Joannes Sweerts met Anne Catherine Kempenair -de datum is evenmin genoteerd in de genealogie van 1993- vonden we terug en publiceren we in het volgende nummer, samen met de latere afstammelingen. Ze hadden 8 kinderen.

Van zoon Joseph (Hoeg. 16.12.1811-Brussel 04.03.1835)

wisten we alleen dat hij in 1834 militair was.

Wij vonden het uittreksel terug uit zijn overlijdensakte in 1835 afgeleverd door de stad Brussel (nr. 711) waaruit blijkt dat hij overleed op 4 maart 1835 om 20 uur te Brussel; hij was soldaat bij het 2^e linieregiment, 3^e bataljon, 1^e compagnie.

Zoals er te lezen valt was zijn vader dan al overleden en hield zijn moeder een winkel open. Hij was ongehuwd en had de ouderlijke woonst als domicilie.

³⁰ Hubert Van Nerum, Genealogie Geslacht – Lignage Sweerts Hoegaarden en afstammende families – et familles issues depuis – 1518, Uitgave van de Confrérie der V Geslachten van Hoegaarden, 1993, p. 32.

1er BUREAU.

Etat-Civil.

décédé

At *Maurice Chaise* / 15 Mai 1820

VILLE DE BRUXELLES.

Extrait du Registre des Décès de l'an 1835

711 L'an 1800 *cinquante cinq*
le *quatre* du mois de *Mars* à *huit* heures du soir
est décédé en cette ville *Joseph Sweerts*, soldat au deuxième régiment de ligne
bataillon première Compagnie
âgé de *vingt trois* ans *deux* mois *seize* jours
né à *Hougaerde (Brabant)* et y
demeurant en dernier lieu
veu de
époux de
Fils de feu Jean Sweerts
et de *Anne Catherine Kempenaer*, boutiqueuse, domiciliée à *Hougaerde*
Sur la déclaration de *Jacques Brocaveldt*
profession *ouvrier* âgé de *soixante quatre* ans,
et de *Barthelme De Maer*
profession *ouvrier* âgé de *quarante quatre* ans,
domiciliés en cette ville. Lecture faite les *tenoires* ont déclaré ne savoir écrire
Signé *J. P. De Munck*

Pour Extrait conforme :

L'OFFICIER DE L'ETAT-CIVIL,

[Signature]

15. 20.
6. 96
20. 14

Overlijdensbericht van Joseph Sweerts, afgeleverd door de stad Brussel (1835)

(wordt vervolgd)

Retouradres
Chris Michel
Houtmarkt 4
3320 Hoegaarden

Driemaandelijks tijdschrift PB06142
maart, april, mei 2023
Afgiftekantoor 9550 HERZELE

Inhoud Familieschoon 63ste jaargang

nr. 83(NR)

1/2023

- Uitnodiging zaterdag 25 maart 2023 om 14 uur in het Paradijs -Houtmarkt 4 in Hoegaarden
- Organigram van de Confrérie.
- Art. 389 Henri Van Nerum, kleinzoon van Carolus en Barbe Sweerts; Marie Van Autgaerden, dochter van Jean Baptiste Van Autgaerden en het Withuis en nog veel meer.
- À propos de Henri Van Nerum, petit-fils de Carolus et Barbe Sweerts; de Marie Van Autgaerden, fille de Jean Baptiste Van Autgaerden ; de la maison 'het Withuis'/'la Maison Blanche et de bien d'autres questions!
(Maurice Dodion en Wasily Pedjko, vertaling Carine Puttevels.)
- Art. 390 'Ik was van nature geen vaandeldrager', uit de biografie van Arthur Van Nerum (+), deken van de Gulden Lelie (6e vervolg).
- Art. 391 'Uit alle dalen der herinnering', mijn leven, mijn familie en mijn dorp Meldert.(2e vervolg)
door Albert Meunier (1920-1992)
- Art.392 Vandertaelen/vander Taelen en de Confrérie
(Maurice Dodion en Wasily Pedjko)
- Art. 393 Afgestudeerd aan de Katholieke Normaalschool van Tienen in het jaar 1951.
Een greep uit de herinneringen van en door Nestor Kinnaer.
- Art. 394 Aanvulling genealogie Sweerts: VI. Joannes Sweerts x Anne Catherine Kempenair.
(Maurice Dodion en Wasily Pedjko)
- Art. 395 (op pagina 1888) Woonhuis/kasteel van dokter Justin Van Nerum.

Lidmaatschap 2023 / cotisation annuelle (20 euro/jaar) :

BE63 3300 5449 0008

IBAN: BE63330054490008

Bic code: BBRUBEBB

steunabonnement en buitenland 35 euro

beschermend lid 50 euro